

Το θυμιάμα

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Η χρήση του θυμιάματος απαντάται κατά τη διάρκεια της αρχαιότητας, αφού γνωρίζουμε ότι χρησιμοποιούνταν από τους Φοίνικες, τους Βαβυλώνιους, τους Αιγυπτίους και άλλους λαούς. Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος διήρχετο θριαμβευτής από την Βαβυλώνα, θυσιαστήρια προς τιμήν του έκαμαν θυμιάμα. Και οι Ισραηλίτες χρησιμοποιούσαν το θυμιάμα στις θρησκευτικές τους τελετές. Στην Παλαιά Διαθήκη περιγράφεται η κατασκευή του θυμιάματος - αυστηρώς για τον ναό του Θεού - από τέσσερα ισόποσα συστατικά : στακτή, όνυχα, χαλβάνη και λίβανο, απαγορεύονταν δε επί ποινή θανάτου η κατασκευή και χρήση του για αλλότριους (βέβηλους) σκοπούς (Έξοδος 30, 34-38). Με το πέρασμα του χρόνου προστέθηκαν κι άλλα συστατικά και έτσι στην εποχή του Ιώσηπου το θυμιάμα περιείχε δεκατρείς ευώδεις ουσίες. Ένα δε από τα τρία δώρα που προσέφεραν οι Μάγοι στον αρτιγέννητο Χριστό ήταν ο λίβανος. Από την Ιουδαϊκή λατρεία παρέλαβε η Εκκλησία την χρήση του θυμιάματος. Κατά πρώτον λόγιο υγιεινής επέβαλαν τη χρήση του, αφού στις Κατακόμβες τα πρώτα χριστιανικά χρόνια, είχαν αναθυμιάσεις από τους τάφους, ενώ οι τοίχοι των υπογείων κρυπτών, έβγαζαν υγρασία. Κατά συνέπεια έπρεπε να μετριάζεται ο μολυσμένος αέρας με τις αντισηπτικές ιδιότητες του θυμιάματος. Οι Ισραηλίτες το χρησιμοποιούσαν - κατά τον Ραβίνο Μαΐμωνίδη (12^{ος} αιών) - και ως αντισηπικό των αιμάτων και των λοιπών εκροών των σφαγίων που προσέφεραν θυσία. Ο τρίτος Αποστολικός κανόνας διακελεύει ότι το θυμιάμα και το λάδι, είναι τα μόνα που επιτρέπεται να ευρίσκονται στους ναούς. Ο Άγιος Εφραίμ ο Σύρος στη διαθήκη του παρακαλεί να

τον ενταφιάσουν θυμιάζοντας στην Εκκλησία. Ανώνυμος ιστορικός μας κληροδοτεί ότι ο Ιουστινιανός, κατασκεύασε και αφιέρωσε 36 ολόχρυσα θυμιατήρια στολισμένα με πολύτιμους λίθους, ενώ ο Πορφυρογέννητος μας πληροφορεί ότι οι Αυτοκράτορες εισερχόμενοι στον ναό των Βλαχερνών, έθεταν οι ίδιοι θυμιάμα στα θυμιατήρια ή καπνιστήρια όπως αποκαλούνταν τότε. Ο δε Ψευδοκωδινός γράφει ότι οι ίδιοι οι Αυτοκράτορες θυμιάζαν την Αγία Τράπεζα σταυροειδώς και τον Πατριάρχη. Η πνευματική σημασία του θυμιάματος είναι η ανάταση του νου προς τον ουρανό, «άνω σχώμεν τας καρδίας». Όπως το λιβάνι όταν τοποθετείται στο θυμιατό ανέρχεται προς τα πάνω και ευωδιάζει, έτσι και οι ψυχές - όταν λατρεύουν τον Θεό, με ζέση και θερμή πίστη, πρέπει να φτερουγίζουν προς τα ουράνια. Ο Θεόδωρος επίσκοπος Ανδίδων, βλέπει στην χρήση του θυμιάματος, την χάρη του Αγίου Πνεύματος, ενώ ο Γερμανός, που άκμασε προ του Θεόδωρου Ανδίδων, μας λέγει ότι θυμίζει τον αρωματισμό του σώματος του Χριστού, το λιβάνι των Μάγων και τους λόγους του Απ. Παύλου περί του Χριστού στους πιστούς ως ευωδία. Κατ' άλλους συμβολίζει : το πυρ της Θεότητας και την ευωδία του Αγίου Πνεύματος. Νεώτερες ερμηνείες λένουν ότι το θυμιατό συμβολίζει τη γαστέρα της Θεοτόκου, η οποία φέρει τον Θείο άνθρακα Χριστό και τη κολυμβήθρα του Αγίου Βαπτίσματος,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡ., Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΛΟΥΜΕΝΑ ΕΝ ΑΥΤΩ, ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1921, σσ. 173 - 180.

Πηγή: tribonio.blogspot.gr